

Herman Reerink

* 29 juli 1922

† 9 januari 2009

In liefdevolle herinnering aan

Herman Reerink

Herman Reerink werd 29 juli 1922 geboren te Lattrop en overleed op 9 januari 2009 thuis in Denekamp. Na de Uitvaartplechtigheid in de H. Nicolaaskerk te Denekamp op 14 januari hebben we hem begraven op het R.K. kerkhof aldaar.

Herman groeide op in een gezin van 10 kinderen. Zijn vader had een café en daar was Herman graag. Hij hield van gezelligheid van mensen om zich heen. Herman was een man die hield van de kleine dingen van het leven. Zo kon hij genieten van de fietstochten die hij met zijn vrouw, familie en vrienden maakte. Maar ook van een biertje in de tuin met de buurman, een etentje met zijn vrouw, dochter en schoonzoon. Toen hij nog niet ziek was winkelde hij graag met zijn vrouw in Oldenzaal, Enschede en Hengelo, in de laatste plaats werd zijn dochter ook uitgenodigd voor een bak koffie of een wijntje.

Hij maakte graag een praatje in de straat, maar ook als hij vreemden tegenkwam tijdens het wandelen met zijn vrouw. Hij had altijd belangstelling voor een ander, maar had ook zijn eigen mening over het een en ander en was daar dan moeilijk van af te brengen. Eigenwijs mocht je hem wel noemen. Maar ook een man met humor, wat zeker in de laatste jaren van zijn leven tot uiting kwam.

Zelfs tijdens zijn ziekte kon hij burens en familie aan het lachen maken en vergat even zijn eigen pijn. Uren kon hij vertellen over de oorlog wat hij allemaal had mee gemaakt samen met

zijn broer Geert in Duitsland. En hoe Johan de Duitsers bang maakte met zijn gestalte en niemand meer terug durfde te komen op erve Reerink. Wat wil je ook met zoveel kerels. En hoe het leven daarna anders werd, moderner en iedereen hard moest werken om zijn hoofd boven water te houden.

Toen hij verliefd werd op zijn vrouw in Ootmarsum, realiseerde hij eerst niet hoe ver Weerselo (waar zij woonde) van Lattrop aflag, alles ging toen nog met de fiets. Wat kon hij smakelijk vertellen over de keer dat het vreselijk onweerde en zijn zwager Johan hem pestte, dat hij niet terug durfde te fietsen naar Lattrop.

Na lang verloofd te zijn geweest, Herman wilde geen afscheid nemen van de gezelligheid thuis, is hij in 1960 getrouwd met Minie Analbers. Hij was een liefhebbende en hard werkende echtgenoot en kon geen dag zonder `ma` zoals hij zijn vrouw noemde. Samen kregen ze een dochter. Als zij kwam straalde hij, zeker de laatste dagen voor zijn dood en zei dan "weerkomen Ger".

Niemand heeft je deze lijdensweg gegund, je hield zo van het leven je wilde wel 97 jaar worden als jij het voor het kiezen zou hebben. Je moest de strijd opgeven tegen de vreselijke ziekte die kanker heet.

We bedanken een ieder die op welke manier dan ook blijk heeft gegeven van medeleven met Herman, met pa. Verder willen we de verpleegkundigen van Carint bedanken voor de goede zorg tijdens de laatste weken voor zijn dood.

Minie, Gerda en Bram